

rahho leida. Š olli tūl faunis pimme ja tuul kange, mispārrast emma ka keige ennam wästo seisiš, agga Prido útles: „Kui wend Martin ei tahha kasa tulla, siis jágo ta koe ja minna lähhan üksi!” Agga Martin hūdis nago monni laps: „minna tahhan, minna tahhan liggi tulla!” ja nenda läksid moslemad árra. Emma jái aino üksi tuppa ištuma ja sedda mōdalainud asja járrele mótlema.

Kui noted mehhed randa said ja padi sisse lükfasid, olli jo ðiete pimme ja tuul puhhus faunis waljuste; sellepārrast kāskis Prido, et Martin piddi monned kiowid raskusseks sisse wōtma, kanni ta isse wōrka kohhendas. Martin töstis kui meleto úht suurt halli kiowi, mis ta ei tahtnud kuidagi pati sada. Prido hūdis: „Lasse se oslo, se on sulle liig raške, seal on jo teisi wāhhemaid küllalt!”

„Ei polle,” kostis Martin áhkides ja töstis selle sure kiowi padi parda peale ja laškis tedda alla padi põhja peale werida, mis läbbi mōnned tükid küljest árra põrrusid.

Ma ei olleks ial uskunud, mommises Pri-

do isseeneneses, et Martin ni tuggew on! Keik on agga kadduw mailma peal, išfige kiowid laggunewad ja ei seisa iggaweste; nenda on keik meie ello. Kui keik walmis olli pistsid merresse.

Kalla-saak olli wāhhe, fest tuul olli kange ja Prido ešsimenne ehmatuš olli ka jubba jah-tunud, ta wōttis nouks, male minna, fest nad ollid jubba pennikoorm maad, maalt emal.

Ma pole sōudes, nāggid torraga kohtomehhe maea põllewad. „Tullekahjo!” hūudsid moslemad ja Prido útles: „Sbuame ruttu, eht jouame weel appi!”

Kuida rákisid, nenda teggid. Moslemad sōudsid tuggewaste ja said pea kalsdasse ning jooksid kohhe senna fus kahjo olli; agga kui senna ollid sanud, olli aeg jubba hiljaks já-nud, fest maea olli mahha põllenuud; agga atasid ommetige teisi maeasid tulle eest hoida. Hommiko pole said tulle nikaugele kustutud, et kaugemale minnemist ennam polnud karta. Nüüd esmalt sai Prido aega kohtomeest ja temma perre-last járrele küssida ja wadata.